

περιεργότατον εἶνε ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κέω (Τζιάς) οἱ γέροντες ἐλάμβανον κώνειον. Τίνος λοιπὸν ἕνεκα ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Σαρδοῦς καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλου τινὸς ἔθνους; Ἐντεῦθεν ἴσως ἄλλοι λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ὑπετόπασαν, ὅτι ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ τινος χόρτου, φυομένου ἐν τῇ νήσῳ τῶν Σαρδῶων. Οὕτως ὁ διάσημος παροιμιολογὸς Λούκιος ἡ Λουκίλιος ὁ Ταρραῖος ἀπεδέξατο τὴν γνώμην, ὅτι οἱ γευσάμενοι τοῦ φυτοῦ ἐκείνου ἀπέθνησκον μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος. Ἦτο δὲ τὸ χόρτον ἐκεῖνο ἡδὺ, σελίνῳ ἔμπερὲς, ὡς ἀναφέρουσιν ὁ Σουΐδας, ὁ Πούχιος, ὁ Φώτιος καὶ ἄλλοι.

Ἐν τῇ Δύσει φαίνονται ἀσπαζόμενοι τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Σαρδάνιος γέλωσ παρήγετο ἐκ τοῦ φυτοῦ. Οὕτως ὁ Σαλβιανὸς ὁ τῆς Μασσαλίας πρεσβύτερος παραβάλλει τὸν ῥωμαϊκὸν λαὸν πρὸς τοὺς γευσάμενους τῆς σαρδονίου βοτάνης. Πρὸς τοὺς γευσάμενους τῆς βοτάνης ταύτης παραβάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῶν καὶ ἄλλοι.

Ἐξ ὧν παρεθέσαμεν πειθόμεθα ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὁ Σαρδάνιος ἡ Σαρδόνιος γέλωσ δὲν προῆλθεν οὔτε ἐκ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπανθρώπου ἔθιμου τοῦ φονεύειν τοὺς γεγρακώτας, οὔτε ἐκ τῆς ἐν Σαρδοῖ φουμένης βοτάνης, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν οἱ γελῶντες γελῶσι, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐμφαίνοντα ἢ τὸν σαρκαστικώτατον καὶ πικρίας γέμοντα γέλωτα.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ποία ἡ δύναμις τῆς συστατικῆς ἐπιστολῆς! Διευκολύνει ὅλους τοὺς δρόμους, χορηγεῖ ὅλας τὰς θέσεις, καὶ θέτει εἰς κίνησιν ὅλον τὸν κόσμον ὑπὲρ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡ καλὴ του τύχη ἐξησφάλισεν ἅπαξ μὲ τὸ θαυμάσιον τοῦτο περιήκτον.

Συστατικὴ ἐπιστολὴ! ὄνειρον γοητευτικόν, ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ὁποῖου ἐταξείδευσαμεν βέβαια ὅλοι μας.

Τίς δὲν ἐξήγησε μίαν συστατικὴν ἐπιστολήν; Τίς, ἀφ' οὗ τὴν ἀπέκτησε—καὶ ἀποκτάται εὐκολώτατα, διότι δύναται νὰ γράψῃ τις αὐτὴν μὲ τὸσον ὀλίγην καὶ δαπάνην καὶ εὐθύνην!—δὲν ἐνόμισεν ἔτοιμον τὸ στάδιόν του, ἐξησφαλισμένον τὸ μέλλον του!

Ἡ Κ^α Σιμιάνη, ἡ ἀξία τῆς Κ^α Σεβινιῆ ἐγγονῆ, ἐπικρίνει θεωρητικῶς ἅμα καὶ ἐμπράκτως τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, δι' ἰδίας αὐτῆς χαριεστάτης συστατικῆς, ἐχούσης ὡς ἐξῆς: «Κύριε,—γράφει ἐπιστέλλουσα πρὸς ἰσχυρόν τινα τῆς ἡμέρας,—μὴ λείψετε, ἅμα λαβόντες τὴν παροῦσάν μου, νὰ διορίσητε εἰς θέσιν τινα τὸ πρόσωπον, οὗ τινος τὴν σημείωσιν εὐρίσκετε ἐσώκλειστον ἐνταῦθα. Τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου τούτου εἶνε σβυσμένον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε· μὴ λείψετε

ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσακούσετε τὴν αἰτησίαν του, διότι πρόκειται περὶ νεανίου ὠραιοτάτου. Οὔτε τὸν εἶδα ποτὲ οὔτε τὸν ἐγνώρισα· μοῦ συσταίνεται δὲ ἀπὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶδα οὐδ' ἐγνώρισα, πάντα δὲ ταῦτα μοὶ ἀνετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀββᾶ τοῦ Σαιντ-Ἀνδρέα, ἐξαδέλφου μου πρώτου. Χάριν λοιπὸν τοῦ ἐξαδέλφου μου τούτου σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ γράψετε σπουδαίως εἰς ἀπάντησιν ὅτι ὅ,τι σὰς ζητῶ εἶνε ἀδύνατον, διὰ νὰ διυνηθῶ νὰ ἐπιδείξω καὶ ἀναγνώσω πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν σας.»

Πόσαι ἔκτοτε συστατικαὶ ἐπιστολαὶ δὲν ἐχύθησαν εἰς τὸν ἴδιον τύπον, ἐν τῷ τυπικῷ τούτῳ κόσμῳ!

Ὅσακις ὁ μέγας γεωμέτρης Λαπλὰς διηγεῖτο τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του ἐν Παρισίοις, οὐδέποτε παρέλειπε τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον:

«Εἶχα ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ χωρίον μου μὲ πολλὰς συστατικὰς πρὸς τὸν διάσημον Δαλεμβέρτ, ὅστις τότε ἦτο ἡ Πυθία τοῦ σοφοῦ κόσμου. Ἄλλ' εἰς μάτην ἀπέβησαν ὅλαί ἀι προσπάθειά μου νὰ παρουσιασθῶ πρὸς αὐτόν. Ἡ θύρα ἦτο πάντοτε κλεισθῆ δι' ἐμὲ, ἂν καὶ εἶχα κατορθώσει νὰ ἐπιδοθῶσι πρὸς αὐτόν ἀι παντοδύναμοι ἐκεῖνα συστατικαὶ, αἵτινες ἔμελλον νὰ ἐλκύσωσι πρὸς ἐμὲ ὅλην τὴν εὐνοίαν καὶ ὑπόληψιν τοῦ διασήμου ἀνδρός.»

Ἐφρανόσθη τότε νὰ ἐπιστείλω πρὸς αὐτόν ὄχι ἱκετευτικὴν ἐπιστολήν, ὄχι αἰτησίαν ἀκροάσεως, ἀλλ' ἐπιστολήν περὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς μηχανικῆς.

Τὴν ἐπαύριον ἔλαβον γραμματίον, διαλαμβάνον τὰ ἐξῆς:

«Κύριε, βλέπετε ὅτι πολλὰ ὀλίγον λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, καὶ οὐδεμίαν εἶχετε σεις ἀνάγκην αὐτῶν. Πολὺ καλλίτερα κατεστήσατε γνωστὸν τὸν ἑαυτὸν σας σεις ὁ ἴδιος, καὶ τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Ἡ ὑποστήριξις μου σὰς ὀφείλεται. Ἐλθετε, σὰς περιμένω.»

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας διορίσθη καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν Σχολὴν—παρὰ τὰς συστατικὰς μου ἐπιστολάς. Μόλις ἤμην τότε δεκαεννέα ἐτῶν.»

**

ΜΥΘΟΙ

Ο ΤΣΙΝΤΣΙΚΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΡΥΛΛΟΣ

Εἶπε μὴ νύχτα ὁ Τσίντςικας τοῦ Γρύλλου· Δὲν πᾶς καὶ σὺ καυμένε νὰ ἡσυχάσης, Ποῦ ὅλοι κοιμῶνται, κ' εἶσαι σὺ μονάχος Ὅπου περᾶς τὴ νύχτα τραγουδῶντας; Ἄσωτε, ἀσώτου τέκνο, ποῦ ἀσωτεῦεις Ἐνα πολῦτιμον καιρὸ, ποῦ ἐμπόρηες Νὰ τὸν οἰκονομᾶς γιὰ νὰ κοιμᾶσαι; Ναί, λέει ὁ Γρύλλος, ἴσα κουβεντιάσεις. Λὲς τὴν ἀλθβειά· καὶ θαυμάζω μόνον Πῶς, Τσίντςικας ἐσὺ, μίλεις γιὰ γνώσι. Γιὰ οἰκονομία καιροῦ, καὶ γιὰ ἡσυχία! Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ὀλημερίς στὸν ἴσκιον Ἐνὸς πράσινου δένδρου, τρίζονίζεις

Τραγούδια βαρετά και δίχως τέλος ;
Και κουφαίνεις τούς κάμπους ; και ἀλαλιάζεις
Τούς ἐργάτες ποῦ κάνουν τὴ δουλειά τους ;
Κ' ἐσπατάλησες πάντα τὸν καιρὸ σου
Τραγουδώντας ἀμέριμνα ὅλη μέρα ;
Πῶς ἦλθες τώρα ἀπάνου ὄχ τὸ κλαρί σου
Νὰ διδάξης ἡμᾶς σιωπῆ, ἡσυγία,
Οἰκονομία καιροῦ, φρόνησι, γνῶσι ;
Ὡ, Τσίτσικὰ μου ! καὶ συμπάθησέ με,
Συμπάθησέ με, στὸ λέω πάλε, μα . . .
Θέλεις νάχης δικαίωμα νὰ ὀρμηνεύης ;
Κάνε σὺ πρῶτος ὅσα συμβουλεύεις.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ ὁμόνοια προαπαιτεῖ αὐταπαρνησίαν,
προαπαιτεῖ ἐπικράτησιν δημοσίου πνεύματος,
προϋποθέτει τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Γνώθι σαυτόν.
Ναί, ναί, χιλιάκις ναί, χωρὶς τοῦ Γνώθι σαυτόν,
ἡ ὁμόνοια ἀπομένει ἀπλοῦς λεξικογραφικὸς
διάκοσμος. (Σ. Ζαμπέλιος.)

* * Διατί δὲν ζητεῖς παρὰ τοῖς ὁμοίοις σου
τὰς ἀρετὰς αὐτῶν μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας,
μεθ' ἧς ἀνακαλύπτεις τὰς κακίας αὐτῶν ; Μαν-
θάνων νὰ ἐκτιμᾷς τὰς ἀρετὰς τῶν ἄλλων ἀνθρώ-
πων, θέλεις δυνήθῃ ν' ἀγαπήσης αὐτούς. Ἐν-
θυμούμενος δὲ ἐν τῇ πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορᾷ
τὴν μερίδα τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγαθῶν, θέλεις εὐκο-
λώτερον συγχωρεῖ αὐταῖς τὰς ἀδυναμίας των
καὶ ὑπομένει τὰ τέως λυποῦντά σε ἐλαττώματα
αὐτῶν. (Zschokke.)

* * Ὑπάρχουσι τρία εἶδη φίλων : ἐκεῖνοι τοὺς
ὁποίους βλέπομεν καθ' ἐκάστην, ἐκεῖνοι τοὺς ὁ-
ποίους βλέπομεν ἐνίοτε, καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους
καθόλου δὲν βλέπομεν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶ-
νε συχνότατα καὶ σταθερότεροι. (Arnould
Fremy.)

* * Οἱ κατασκευασταὶ τῶν προρρήσεων ἐκτυ-
λίσσουσι τὸ μέλλον κατὰ τὴν θέλησιν τῆς φαν-
τασίας των, οἱ ποιηταὶ διαθέτουσιν ἐπίσης τὸ
παρελθόν, ὃ δὲ τρόπος, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ δη-
μοσιογράφοι περιγράφουσι τὸ παρὸν, δὲν διαφέ-
ρει καὶ οὗτος παρὰ πολὺ τῶν ἀνωτέρω.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ βέλος τοῦ Πάρθου.

Μία μαγεύρισα πρὸς τὴν Κυρίαν της, ἡ ὁποία
τὴν ἀπέπεμψε.

— Τώρα ὅπου φεύγω, Κυρά, σὰς λέγω ὅτι τὸ
κλειδί τοῦ μαγευριοῦ πηγαίνει καὶ εἰς τὴν κλει-
δωνιά τοῦ ὑπογείου, ὅπου εἶναι τὰ κρασιά.

Ἡ Κυρία μένει μὲ ἀνοικτὰ μάτια.

Πόρισμα τῆς πείρας.

"Οταν ὑφασμά τι φέρῃ ἐπιγεγραμμένην τὴν
λέξιν μα.λλι, ἐνίοτε περιέχει καὶ βαμβάκι." Ο-
ταν ὅμως ἔχῃ τὰς λέξεις καθαροῦ μα.λλι, τότε νὰ
ἦσαι βέβαιος ὅτι ἔχει καὶ βαμβάκι.

1. Α. Ασκαράτος.

Ἰδιοκτῆτης καὶ ἐνοικιαστής.

Κύριός τις ἐπισκέπτεται οἰκίαν διὰ νὰ τὴν ἐ-
νοικιάσῃ.

— Ἡ θεὰ δὲν μὲ ἀρέσει τόσον, λέγει.

— Καλὲ τί λέτε, Κύριε ! ἀνακράζει ὁ ἰδιο-
κτήτης. Δὲν βλέπετε ὅτι ἔχετε ἀποκάτω τὸν
σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ;

— Τὸ εἶδα' ἀλλὰ δὲν βλέπω τί κερδίζω μὲ
αὐτό.

— Δὲν εἰζέυρετε τί διασκευαστικὸν ποῦ εἶναι !
Βλέπει κανεὶς ὅλους ποῦ δὲν προφθαίνουσι τὸν
σιδηροδρόμον.

Ὁ ἀφηρημένος σοφός.

Εἶναι γνωστὸν πόσον οἱ σοφοὶ καὶ ἰδίως οἱ μα-
θηματικοὶ εἶναι ἀφηρημένοι.

Ὁ Κ. Χ., εἰς τῶν ἀρίστων χημικῶν, ἀπέδειξεν
ἀρτίως διὰ μυριοστὴν φορὰν τὴν ἀλήθειαν τοῦ
ἀξιώματος τούτου.

Ἐνῶ αὐτὸς ἐσχάτως ἔλειπεν εἰς ταξίδιον,
ἡ σύζυγός του ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον καὶ
προσέλαβεν ἀντ' αὐτῆς ἄρβυρα ὑπηρετήν.

Ὁ Κ. Χ. ἐπανῆλθε πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος,
ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐνόησε τὸν ἀλλαγὴν καὶ ἀνὰ πᾶ-
σαν προῖταν λέγει πρὸς τὸν ὑπηρετήν του

— Μαρία, δός μου τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ
ράβδι μου.

Πολυάσχολοι ὑπηρεταί.

Ὁ ἐξῆς διάλογος ἐλάμβανεν ἐσχάτως χῶραν
μεταξὺ τοῦ κυρίου Β*, ἐργαζομένου εἰς τὸ σπου-
δαστήριόν του, καὶ τῶν δύο ὑπηρετῶν του, εὐρι-
σκομένων εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. — Σὺ εἶσαι, Πέ-
τρε ; — Ναί, αὐθέντα. — Τί κάμνεις ; — Τίποτε,
αὐθέντα. — Καὶ σὺ, Ἰωάννη, αὐτοῦ εἶσαι ; — Μά-
λισα, αὐθέντα. — Τί κάμνεις ; — Αὐθέντα βοηθῶ
τὸν Πέτρον. — Καλά ! ὅταν τελειώσετε ἐλάτε
νὰ μοῦ δώσητε τὰ ὑποδήματά μου. Α.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Καθάρισις τῶν κρυσταλλίνων φιαλῶν.

Μετὰ μακρὰν χρῆσιν ἀπομένει ἐν ταῖς φιάλαις
ἐκ τοῦ πηγαίου ὕδατος ὑποστάθμητις δυσκαπό-
ξεστος λευκῆ, ἥτις οὔτε εἰς τὴν μετὰ κόνεως, ἄν-
θρακος ἢ σακχαρῶν ἀνατάραξιν ὑποχωρεῖ. Στα-
γόνες δὲ τινες ἀραιοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος ἐν ἀ-
καρεῖ καθαίρουσι τὴν φιάλην, μεθ' ὃ ἀποπλυνέ-
σθω δι' ἀφθόνου ὕδατος. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα
ὅτι τὰ σκάγια, τὰ τόσον εὐχρηστα παρ' ἡμῖν
πρὸς καθάρισιν τῶν φιαλῶν, ἀποδοκιμάζονται,
διότι περιέχουσι σημαντικὴν ποσότητα ἀρσενι-
κοῦ, ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς σφαιρικῆς
μορφῆς προστιθεμένου· ὁπότεν δὲ μείνωσιν ἐν
ταῖς φιάλαις, καὶ μάλιστα εἰς ἐπαφὴν μετὰ δια-
λυτικῶν τοῦ μολύβδου καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ ὑγρῶν,
ἐπιφέρουσι δηλητηριάσεις.